

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Tomáše Rychlého a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a Mgr. Radovana Havelce v právní věci žalobkyně: **JEKU - SUN s.r.o.**, se sídlem Pražská 1279/18, Praha 10, zastoupená Mgr. Rostislavem Andrlíkem, advokátem se sídlem Moravské náměstí 1007/14, Brno, proti žalovanému: **Státní energetická inspekce, Ústřední inspektorát**, se sídlem Gorazdova 1969/24, Praha 2, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 4. 10. 2022, č. j. 16 A 33/2021 - 95,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žádnému z účastníků **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

[1] Žalovaný rozhodnutím ze dne 10. 3. 2021, č. j. SEI-2101/2021/90.221, změnil výrok I. rozhodnutí Státní energetické inspekce, územního inspektorátu pro Ústecký kraj (dále jen „*územní inspektorát*“) ze dne 1. 7. 2020, č. j. SEI-0780/2020-18, tak, že se žalobkyně uznává vinnou ze spáchání přestupku podle § 16 odst. 1 písm. c) zákona č. 526/1990 Sb., o cenách (dále jen „*zákon o cenách*“), kterého se dopustila tím, že nedodržela věcné podmínky stanovené cenovým orgánem podle § 5 odst. 5 zákona o cenách pro uplatnění úředně stanovené ceny, upravené v bodu č. (1.10) Cenového rozhodnutí Energetického regulačního úřadu (dále jen „*ERÚ*“) č. 3/2017, ve znění Cenového rozhodnutí ERÚ č. 9/2017, když jako prodávající a držitelka licence č. 110911805 na výrobu elektřiny ve své provozovně FVE Levousy za období od 1. 1. 2018 do 31. 12. 2018 neoprávněně

uplatnila u ČEZ Prodej, a. s. podporu na vyrobenou elektřinu ve výši 30,908 MWh z výkonu 0,02644 MWp instalovaného nad rámec licencí uděleného výkonu 0,503 MWp jako vypočtenou poměrnou část elektřiny vyrobené z nainstalovaného výkonu 0,52944 MWp, ačkoliv část této výroby v rozsahu 0,02644 MWp nebyla uvedena do provozu, neboť na tuto část výroby elektřiny nebyla udělena licence na výrobu elektřiny a pro tuto část výroby elektřiny tak nevzniklo oprávnění k výkonu licencované činnosti vyrábět elektřinu při uplatnění podpory formou výkupních cen, čímž žalobkyně získala nepřiměřený majetkový prospěch ve výši 472 952,12 Kč. Výrok II. rozhodnutí územního inspektorátu, kterým byla žalobkyni uložena povinnost nahradit poškozené České republice škodu ve výši 472 952,12 Kč, výrok III. rozhodnutí územního inspektorátu, kterým byla žalobkyni uložena pokuta ve výši 472 952,12 Kč, a výrok IV. rozhodnutí územního inspektorátu o náhradě nákladů řízení žalovaný potvrdil.

[2] Proti rozhodnutí žalovaného podala žalobkyně žalobu u Krajského soudu v Ústí nad Labem (dále jen „*krajský soud*“), který ji rozsudkem ze dne 4. 10. 2022, č. j. 16 A 33/2021 - 95, zamítl jako nedůvodnou.

[3] Dle krajského soudu je v projednávané věci mezi účastníky spor o to, zda na licenci uvedená hodnota výkonu 0,503 MW je hodnotou instalovaného výkonu na straně stejnosměrné, tj. výkonu stanoveného součtem štitkových hodnot výkonů jednotlivých solárních panelů, či hodnotou výkonu na straně střídavé, jak tvrdí žalobkyně. Na vyřešení této otázky závisí posouzení správnosti závěru, že se žalobkyně dopustila přestupku dle § 16 odst. 1 písm. c) zákona o cenách tím, že v kontrolovaném období roku 2018 vyráběla elektřinu v instalovaném výkonu vyšším o 0,02644 MW (tj. o rozdíl mezi 0,52944 MW a 0,503 MW), ačkoli na tuto část výroby elektřiny neměla udělenou licenci a tato část výroby tak nebyla uvedena do provozu ve smyslu příslušného cenového rozhodnutí ERÚ.

[4] Krajský soud odkázal na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 9. 2017, č. j. 4 As 137/2017 - 41 (dále jen „*rozsudek ve věci STAMCOM*“), a ze dne 23. 3. 2021, č. j. 3 As 39/2019 - 42 (dále jen „*rozsudek ve věci SE - SOLAR*“), s jejichž závěry se ztotožnil. Z citovaných rozsudků Nejvyššího správního soudu vyplývá, že dle právní úpravy účinné v době uvedení výroby elektřiny FVE Levousy do provozu a udělení licence žalobkyni (rok 2009) byl za celkový instalovaný elektrický výkon uvedený v rozhodnutí o udělení licence v případě FVE vyroben považován součet hodnot instalovaných výkonů jednotlivých solárních panelů (tj. výkon na straně stejnosměrné). Z rozsudku ve věci *SE - SOLAR* zároveň plyne, že v některých případech může ze specifických skutkových okolností vyplývat, že v rozhodnutí o udělení licence byla zapsána hodnota výkonu výroby na straně střídavé. Krajský soud se podrobně zabýval skutkovými okolnostmi nyní projednávané věci a dospěl k závěru, že v licenci žalobkyně byla uvedena hodnota celkového instalovaného výkonu 0,503 MW na straně stejnosměrné.

[5] Výklad *celkového instalovaného výkonu*, jakožto součtu štitkových výkonů solárních panelů, se krajskému soudu jevil rovněž jako logický a *de facto* nejjednodušší. K žalobkyniní odkazovanému znaleckému posudku vypracovanému Ing. Pantůčkem krajský soud konstatoval, že podstatou námitek odvolacích i žalobních byl výklad pojmu *celkový instalovaný výkon*, což je otázka právní, ke které znalci nepřisluší se vyjadřovat. Krajský soud nepřisvědčil ani námitce, dle níž měla být zohledněna tolerance výkonu jednotlivých solárních panelů.

pokračování

[6] K námitce nesprávného výpočtu výše nepřiměřeného majetkového prospěchu krajský soud uvedl, že se mu metodika zvolená správními orgány jeví jako logická, věcně správná a spravedlivá. Krajský soud si byl vědom, že tato metodika představovala určitý odhad množství elektřiny vyrobené nad rámec licence, ovšem i v případě výpočtu nepřiměřeného majetkového prospěchu dle metodiky žalobkyně by muselo být pracováno s určitým odhadem. Způsob výpočtu nepřiměřeného majetkového prospěchu provedený správními orgány aproboval i Nejvyšší správní soud v rozsudku ve věci *STAMCOM*. S ohledem na uvedené krajský soud nepovažoval za potřebné ustanovit za účelem výpočtu nepřiměřeného majetkového prospěchu znalce.

[7] Krajský soud neshledal důvodnou ani námitku, dle které byla žalobkyni pokuta uložena v rozporu se zákonem, neboť správní orgány nezohlednily okolnosti spáchání přestupku. Odůvodnění rozhodnutí správních orgánů v pasážích týkajících se posouzení přiměřenosti pokuty sice není příliš konkrétní, nicméně již územní inspektorát deklaroval, že přihlížel k okolnostem případu, které jsou popsány v jeho rozhodnutí. Krajský soud nepovažoval za nezbytné, aby v pasáži ohledně uložení pokuty byly jednotlivé skutkové okolnosti znovu specifikovány.

[8] K námitce nepřiměřenosti uložené pokuty s ohledem na nejednoznačnost právní úpravy krajský soud konstatoval, že podle žalovaného byla právní úprava i praxe ERÚ jednoznačná. Krajský soud žalobkyni přisvědčil, že bez ohledu na hodnotu špičkového instalovaného výkonu solárních panelů nemohla žalobkyně do distribuční soustavy dodat více elektřiny, než jaká je limitní hodnota střídačů (tedy 480 kW). Dle úvah krajského soudu však výkon střídačů nebyl plně využit, což znamená, že na výrobě elektřiny se podílely i panely nainstalované nad rámec licence. Pokud by byl nainstalován menší počet solárních panelů, bylo by menší i množství vyrobené elektrické energie. Nadto otázka, do jaké míry byl využit výkon střídačů a v jakém rozsahu se na výrobě elektřiny podílely jednotlivé solární panely, nebyla pro projednávanou věc zásadní. Podstata věci spočívá v tom, že žalobkyně neoprávněně uplatnila požadavek na podporu na vyrobenou elektřinu v rozsahu převyšujícím limit výkonu stanovený licenci, a nikoli v tom, kolik elektrické energie reálně vyrobila (mohla vyrobiť).

[9] Dále krajský soud k námitce nepřiměřenosti výše pokuty uvedl, že územní inspektorát i žalovaný přihlédl k závažnosti a rozsahu přestupkového jednání žalobkyně. Uložená pokuta odpovídá pouhým 5 % příjmů žalobkyně získaných ze státní podpory za rok 2018, přičemž bylo možné žalobkyni uložit pokutu až do výše 1 000 000 Kč. Krajský soud přihlédl k těmto skutečnostem a k tomu, že žalobkyně si již v roce 2009 byla vědoma, že hodnota celkového instalovaného výkonu na licenci je součtem štítkových hodnot výkonů instalovaných solárních panelů. Pokutu ve výši jednonásobku nepřiměřeného majetkového prospěchu proto považoval za přiměřenou a neshledal důvod k upuštění od pokuty či k její moderaci na částku 1 Kč, jak se domáhala žalobkyně.

[10] Co se týče námítky neprovedení žalobkyní navrhovaných důkazů ve správním řízení, krajský soud odkázal na rozhodnutí žalovaného a konstatoval, že žalovaný odůvodnil, proč žalobkyní navrhované důkazy neprovedl. S těmito závěry žalovaného se krajský soud ztotožnil. Dodal, že v posuzované věci nebylo nutné vypracovat znalecký posudek; výklad pojmu *celkový instalovaný výkon* znalci nepřísluší a ani k výpočtu

nepriměřeného majetkového prospěchu nebyl zapotřebí znalec. Krajský soud přisvědčil žalobkyni, že se žalovaný explicitně nevypořádal s návrhem na provedení výlehu projektanta (společnosti JEKU, s.r.o.). Žalovaný však souhrnně konstatoval, že další dokazování ohledně výkladu pojmu *celkový instalovaný výkon* považuje za nadbytečné, s čímž krajský soud souhlasil. Vyjádření projektanta nadto „není žádný důkaz“, jelikož projektant jen přdestřel svůj názor na výklad tohoto pojmu. V další části vyjádření projektant popsal postup uvádění výrobní žalobkyně do provozu a potíže s nákupem solárních panelů, přičemž krajský soud ve vyjádření neshledal žádné skutečnosti svědčící ve prospěch žalobkyně. Krajský soud také uvedl, že žalobkyně a projektant mají totožné sídlo i osobu jednatele, a vyjádření projektanta je tudíž *de facto* vyjádřením žalobkyně.

[11] Proti rozsudku krajského soudu podává žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) kasační stížnost, jejíž důvody podřazuje pod § 103 odst. 1 písm. a) a b) soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“).

[12] Stěžovatelka namítá, že žalovaný i krajský soud vykládají pojem *celkový instalovaný výkon* s odkazem na rozsudek ve věci *STAMCOM*, přestože stěžovatelka proti závěrům tohoto rozsudku vznášela výhrady. S těmi se krajský soud nijak nevypořádal. Nejvyšší správní soud v rozsudku ve věci *STAMCOM* interpretoval § 30a zákona č. 458/2000 Sb., o podmínkách podnikání a o výkonu státní správy v energetických odvětvích a o změně některých zákonů (energetický zákon) – dále jen „energetický zákon“. Tato právní úprava však v roce 2009 (tedy v době udělení licence stěžovatelce) neplatila. Jako opora závěrů rozsudku ve věci *STAMCOM* tak zůstal pouze odkaz na učebnici energetiky, oproti kterému stojí dva znalecké posudky a prohlášení bývalého ředitele odboru licencí ERÚ předložené žalobkyní.

[13] Nadto, od závěrů rozsudku ve věci *STAMCOM* se Nejvyšší správní soud odchýlil v rozsudku ve věci *SE - SOLAR*. V rozsudku ve věci *SE - SOLAR* Nejvyšší správní soud uvedl, že je třeba rozlišovat případ řešený v rozsudku ve věci *STAMCOM*, v němž výrobce rozšířil po uvedení výrobní do provozu její výkon, od případů, v nichž má výrobce *de facto* pouze prospěch z nejednoznačnosti výkladu pojmu *celkový instalovaný výkon*. Nyní se přitom jedná o druhý z uvedených případů. Závěr krajského soudu, že se na nyní posuzovanou věc rozsudek ve věci *SE - SOLAR* nevztahuje, jelikož v tehdejší věci bylo rozhodné, že ERÚ dříve vydal rozhodnutí, dle něhož byl v licenci tehdejší žalobkyně uveden výkon na straně střídavé, považuje stěžovatelka za nesprávný. Tato skutečnost nebyla v tehdy projednávané věci rozhodující. Podstatné je, že ve věci *SE - SOLAR* (stejně jako v nyní projednávané věci) byl v době uvedení výrobní do provozu výklad pojmu *celkový instalovaný výkon* nejednoznačný a výrobci použili pro žádost o udělení licence jako hodnotu celkového instalovaného výkonu hodnotu výkonu na straně střídavé. Stěžovatelka má tak za to, že se na nyní posuzovanou věc vztahují závěry rozsudku ve věci *SE - SOLAR* a nikoli závěry rozsudku ve věci *STAMCOM*.

[14] I pokud by závěry rozsudku ve věci *STAMCOM* byly na nynější věc aplikovatelné, považuje je stěžovatelka za nesprávné. Nejvyšší správní soud v tomto rozsudku interpretoval § 30a energetického zákona, který byl do tohoto zákona inkorporován až v roce 2011 a stěžovatelce tak nelze klást za vinu, že jej nepredikovala již v roce 2009. Nadto se § 30a energetického zákona netýká udělování licencí. Přílehlavý není ani argument, že součet výkonu instalovaných panelů je snadno zjistitelná veličina. Snadno lze zjistit také

pokračování

rezervovaný výkon nebo výkon střídačů. Stěžovatelka uznává, že v rozsudku ve věci *STAMCOM* zmíněná jednoduchost výpočtu celkového instalovaného výkonu vedla v roce 2010 k ustálení rozhodovací praxe ERÚ, nicméně v roce 2009 rozhodovací praxe ještě ustálena nebyla. Zájem na usnadnění práce správnímu orgánu navíc nemůže mít vliv na výklad pojmu užitého v právním předpise. Z citace odborné publikace v rozsudku ve věci *STAMCOM*, dle níž je celkový instalovaný výkon definován jako „*součet jmenovitých výkonů jednotek v daném objektu na svorkách, započítávají se i jednotky v případné poruše a jednotky určené pro krytí vlastní spotřeby*“, není dle stěžovatelky zřejmé, že jednotkou jsou myšleny solární panely. Naopak v příloze č. 4 Pravidel provozování distribuční soustavy pro rok 2009 je uvedeno, že výrobní se skládá z jednoho či více generátorů, přičemž generátorem se rozumí „*část výrobního bloku vč. event. střídače*“. Závěry Nejvyšším správním soudem citované učebnice měly být v nyní posuzované věci konfrontovány se závěry znaleckých posudků předložených stěžovatelkou.

[15] Stěžovatelka v žalobě namítala, že pokud je pojem užitý v právním předpise nejednoznačný, je v rozporu se zásadou *nullum crimen sine lege certa* adresáta právní normy sankcionovat. Nejvyšší správní soud přitom v rozsudku ve věci *SE - SOLAR* konstatoval, že výklad pojmu *celkový instalovaný výkon* byl nejednoznačný. Stěžovatelku tak nelze sankcionovat za to, že v době, kdy neexistoval sjednocující výklad pojmu *celkový instalovaný výkon*, tento pojem vyložila v souladu s technickým chápáním. To platí i v případě, že by stěžovatelčina interpretace byla odlišná od výkladu tohoto pojmu ve smyslu § 30a energetického zákona, který byl do energetického zákona zaveden až v roce 2011, či od výkladu provedeného v rozsudku ve věci *STAMCOM*, který byl vydán více než sedm let po uvedení stěžovatelčiny výrobní do provozu. Stěžovatelka v žalobě namítala, že žalovaný se s těmito jejími námitkami nevypořádal, tuto námitku však „*ignoroval*“ také krajský soud.

[16] Dále stěžovatelka namítá nesprávnost závěrů krajského soudu ohledně určení výše nepřiměřeného majetkového prospěchu. Krajský soud neuvážil, že podpora výroby elektřiny se uplatňuje pouze na elektřinu vyrobenou a současně dodanou do distribuční soustavy. Stěžovatelka tedy nemohla uplatnit podporu na elektřinu, kterou do distribuční soustavy nedodala a v tomto rozsahu nemohla vzniknout ani škoda. Ostatně i krajský soud stěžovatelce přisvědčil, že z její výrobní mohlo být do distribuční soustavy dodáno pouze množství elektřiny odpovídající hodnotě 480 kW. Závěry krajského soudu jsou tak nepřezkoumatelné, neboť jsou ve vzájemném rozporu. Odkaz krajského soudu na rozsudek ve věci *STAMCOM*, v němž měla být žalovaným použita metodika výpočtu škody aprobována, je dle stěžovatelky nepřipadný. V tehdy projednávané věci výrobní uplatňovala podporu formou zeleného bonusu, který se na rozdíl od podpory formou výkupní ceny uplatňuje i na vyrobenou a do distribuční soustavy nedodanou elektřinu.

[17] K námitce nezohlednění skutkových okolností při určení výše uložené pokuty krajský soud konstatoval, že není nutné, aby územní inspektorát uváděl, jakým způsobem jednotlivé skutečnosti zohlednil ve výši pokuty. S tím stěžovatelka nesouhlasí. Uvedení těchto skutečností v jiné části rozhodnutí není dostačující, neboť z toho adresát rozhodnutí nemůže seznat, zda byly tyto skutečnosti skutečně zohledněny a jakým způsobem se na stanovení druhu a výměry trestu projeví. Stěžovatelka má za to, že v jí uloženém trestu se mělo projevit, že se do situace dostala nezaviněně a pouze tím, že zvolila odlišný

výklad pojmu *celkový instalovaný výkon*, než později energetický zákon a Nejvyšší správní soud. Z rozhodnutí územního inspektorátu ani žalovaného však není patrné, zda se tak stalo a případně jakým způsobem tyto skutečnosti druh a výměru trestu ovlivnily.

[18] Dále k tvrzené nepřiměřenosti uložené sankce stěžovatelka uvádí, že správní orgány měly zohlednit nejednoznačnost právní úpravy, což namítala již v žalobě. Krajský soud pouze konstatoval, že žalovaný měl právní úpravu za jednoznačnou. Dle stěžovatelky však není podstatný názor žalovaného, ale to, zda právní úprava skutečně jednoznačná byla, přičemž z provedených důkazů a judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá, že tomu tak nebylo. Stěžovatelka trvá na tom, že ve výši uložené sankce mělo být zohledněno, že s ohledem na kapacitu střídačů nebylo do distribuční soustavy dodáno více elektrické energie, než kdyby celkový instalovaný výkon činil 503 kW. Závěr krajského soudu, že střídače nebyly plně využity a při zapojení méně panelů by tedy bylo množství elektřiny dodané do distribuční soustavy nižší, nemá oporu ve spise. Totéž platí i pro závěr, dle něhož si stěžovatelka a projektant byli již v roce 2009 vědomi, že hodnota celkového instalovaného výkonu na licenci je součtem špičkových hodnot instalovaných solárních panelů.

[19] Stěžovatelka nesouhlasí s krajským soudem ani v tom, že nebylo třeba provést jako důkazy znalecké posudky, vyjádření projektanta a výslech znalce Ing. Pantůčka. Výklad pojmu *celkový instalovaný výkon* je sice otázkou právní, nicméně při absenci zákonné definice musí krajský soud zohlednit obsah pojmu v obecném (technickém) jazyce. Závěr krajského soudu, že vyjádření projektanta představuje vyjádření stěžovatelky, jelikož projektant i stěžovatelka mají společného jednatele, považuje stěžovatelka za „zvláštní“. Namítá, že jako důkaz může sloužit cokoli a v posuzované věci nelze jinak zjistit, jakými úvahami se projektant řídil při navrhování výroby a proč použil jako hodnotu rezervovaného výkonu hodnotu 503 kW. Žalovaný i krajský soud tedy pochybili, pokud stěžovatelkou navržené důkazy neprovedli, přičemž tato vada řízení měla vliv na rozhodnutí ve věci samé.

[20] Žalovaný se ve vyjádření ke kasační stížnosti ztotožňuje s napadeným rozsudkem. Odkazuje na své rozhodnutí a rozhodnutí územního inspektorátu a trvá na správnosti jím provedeného výkladu pojmu *celkový instalovaný výkon*. Skutečnost, že za *celkový instalovaný výkon* je možné považovat jen součet stejnosměrných špičkových štitkových výkonů z jednotlivých instalovaných solárních panelů jako součtový výkon na stejnosměrné straně před střídači, vyplývá i z vyhlášky č. 475/2005 Sb., kterou se provádějí některá ustanovení zákona o podpoře využívání obnovitelných zdrojů. Námitky stěžovatelky, dle nichž nelze na nyní projednávanou věc aplikovat závěry rozsudku ve věci *STAMCOM*, považuje žalovaný za nepodložené. Co se týče rozsudku ve věci *SE - SOLAR*, v nynější věci neexistuje žádný závazný správní akt, kterému by svědčila presumpce správnosti a kterým by se měl žalovaný řídit. V nynější věci tedy nastaly odlišné skutkové okolnosti než v řízení, v němž byl vydán rozsudek ve věci *SE - SOLAR*. Výše škody byla dle žalovaného stanovena na základě zjištěného nepřiměřeného majetkového prospěchu, což je doloženo kontrolním výpočtem, který je součástí kontrolního protokolu. Dále žalovaný uvádí, že pokuta byla stěžovatelce uložena v souladu s § 16 odst. 4 písm. b) zákona o cenách a pohybuje se v dolním pásmu zákonné sazby.

[21] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil zákonné náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je

pokračování

kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, a stěžovatelka je v souladu s § 105 odst. 2 s. ř. s. zastoupena advokátem. Poté Nejvyšší správní soud přezkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů. O věci přitom rozhodl bez jednání podle § 109 odst. 2, věty první s. ř. s.

[22] Kasační stížnost není důvodná.

[23] Nejvyšší správní soud nejprve přistoupil k posouzení námitky nepřezkoumatelnosti rozsudku krajského soudu. Případnou nepřezkoumatelností rozsudku je totiž povinen se podle § 109 odst. 4 s. ř. s. zabývat z úřední povinnosti, tj. i bez námitky stěžovatelky. Vlastní přezkum rozsudku je pak možný pouze za předpokladu, že splňuje kritéria přezkoumatelnosti, tedy že je srozumitelný a vychází z důvodů, z nichž je zřejmé, proč krajský soud rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku jeho rozhodnutí. Tato kritéria napadený rozsudek splňuje.

[24] Stěžovatelka namítá, že se krajský soud nevypořádal s jejími námitkami proti rozsudku ve věci *STAMCOM* a s námitkou týkající se nemožnosti stěžovatelku sankcionovat na základě nejednoznačné právní úpravy. Dále považuje za nepřezkoumatelné závěry krajského soudu ohledně množství elektřiny, které mohla stěžovatelka dodávat do distribuční soustavy. Dle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu nemají správní soudy povinnost reagovat na každou dílčí argumentaci účastníka řízení a tu obsáhle vyvracet. Jejich úkolem je vypořádat se s obsahem a smyslem žalobní argumentace jako celku (srov. rozsudky ze dne 3. 4. 2014, č. j. 7 As 126/2013 - 19, či ze dne 18. 12. 2023, č. j. 5 As 256/2022 - 67; všechna zde citovaná judikatura tohoto soudu je dostupná na www.nssoud.cz). Chybějící odpověď na konkrétní argument účastníka řízení nezakládá nezákonnost či nepřezkoumatelnost rozsudku krajského soudu, pokud krajský soud předloží vlastní ucelenou argumentaci, která oprávněnost vznesených námitek vyvrací (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 12. 2022, č. j. 10 As 236/2022 - 82). Těmto požadavkům krajský soud dostál.

[25] Z napadeného rozsudku je patrné, proč krajský soud považoval závěry rozsudku ve věci *STAMCOM* za správné a aplikovatelné na nyní projednávanou věc (viz zejména odstavce 56, 58 a 59 napadeného rozsudku). Z odstavce 75 napadeného rozsudku rovněž vyplývá, že dle krajského soudu správní orgány dospěly k závěru, že právní úprava je jednoznačná, s čímž se krajský soud ztotožnil. Pokud krajský soud shledal relevantní právní úpravu jednoznačnou, lze z tohoto závěru implicitně dovodit, že nepovažoval za důvodnou ani námitku porušení zásady *nullum crimen sine lege certa*, kterou stěžovatelka spojovala právě s neurčitostí právní úpravy. Přestože se k této námitce krajský soud nevyjádřil výslovně, nelze napadený rozsudek shledat nepřezkoumatelným. Nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku pro nedostatek důvodů by bylo možné shledat pouze, pokud by krajský soud opomenul námitku vypořádat zcela – tedy i implicitně (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 2. 2022, č. j. 10 As 190/2020 - 39).

[26] Nad rámec nutného Nejvyšší správní soud konstatuje, že stěžovatelka se dopustila přestupku podle § 16 odst. 1 písm. c) zákona o cenách, který stanoví, že *fyzická, právnická nebo podnikající fyzická osoba se jako prodávající dopustí přestupku tím,*

že nedodrží věcné podmínky, pravidla nebo postupy pro stanovení úředních cen, jejich změn a způsobu jejich sjednávání, uplatňování a vyúčtování, stanovené cenovými orgány podle § 5 odst. 5. Pojem *celkový instalovaný výkon* tedy není součástí právní normy upravující skutkovou podstatu stěžovatelkou spáchaného přestupku. Hodnota celkového instalovaného výkonu pouze představuje ve stěžovatelce udělené licenci limit pro provozování výroby elektřiny a jen v tomto rozsahu mohla být vyrobená elektřina nuceně (a regulovaně) vykupována. Stěžovatelka tento limit nerespektovala, překročila jej o 26,44 kW, a v tomto rozsahu tak výrobu elektřiny neuvedla do provozu; tím porušila věcné podmínky stanovené cenovým rozhodnutím ERÚ, na které odkazuje § 16 odst. 1 písm. c) zákona o cenách. Neurčitost samotného § 16 odst. 1 písm. c) zákona o cenách stěžovatelka v žalobě netvrdila. Nicméně i pokud by byl součástí citované právní normy neurčitý právní pojem, nepředstavovala by tato skutečnost překážku pro uložení sankce stěžovatelce. To je totiž dle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu možné i na základě neurčitých právních pojmů, které již ze své podstaty musí být dotvářeny výkladem, jenž nemusí být zcela triviální a zřejmý na první pohled (srov. rozsudky ze dne 23. 8. 2018, č. j. 9 As 165/2017 - 45, ze dne 28. 11. 2022, č. j. 10 As 52/2021 - 144, či ze dne 27. 6. 2023, č. j. 8 As 3/2021 - 45, č. 4507/2023 Sb. NSS).

[27] K tvrzené nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku Nejvyšší správní soud dále uvádí, že rozporné nejsou ani závěry krajského soudu týkající se množství elektřiny dodané stěžovatelkou do distribuční soustavy. Krajský soud sice stěžovatelce přisvědčil, že s ohledem na výkon střídačů nemohla do distribuční soustavy dodat více elektrické energie, než by odpovídalo výkonu 480 kW, a tedy že nemohl být využit plný výkon solárních panelů (tj. 529,44 kW). Poté ale vysvětlil, proč dospěl k tomu, že nebyla využita naplno ani kapacita střídačů, a že se tak na výrobě elektřiny dodávané do distribuční sítě podílely všechny instalované solární panely, tedy i solární panely instalované nad rámec licence; pokud by byl nainstalován menší počet solárních panelů (v souladu s licencí), bylo by vyrobeno méně elektřiny a stěžovatelka by čerpala menší podporu ve formě výkupních cen.

[28] Stěžovatelka dále namítá, že krajský soud neprovedl jí navrhované důkazy, čímž zatížil řízení vadou, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé [kasační důvod ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.]. Konkrétně stěžovatelka zmiňuje znalecké posudky Ing. Táborského a Ing. Pantůčka, výslech Ing. Pantůčka a vyjádření projektanta, společnosti JEKU, s.r.o. Co se týče znaleckého posudku Ing. Táborského, krajský soud jej jako důkaz provedl při ústním jednání dne 4. 10. 2022 a s jeho závěry se v napadeném rozsudku vypořádal. Znalecký posudek Ing. Pantůčka a vyjádření projektanta ze dne 27. 7. 2019 jsou součástí správního spisu, jímž se v řízení před správním soudem dokazování neprovádí (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 1. 2009, č. j. 9 Afs 8/2008 - 117, č. 2383/2011 Sb. NSS, nebo ze dne 8. 12. 2022, č. j. 2 Afs 23/2022 - 41). To konstatoval také krajský soud a následně odůvodnil, proč ani obsah těchto listin nemohl vést k vyhovění žalobě (viz odstavce 79 a 80 napadeného rozsudku). Důkaz výslechem znalce Ing. Pantůčka krajský soud neprovedl, jelikož jej považoval za nadbytečný. Dle krajského soudu pro rozhodnutí o žalobě postačovala skutková zjištění vyplývající ze správního spisu a jím provedeného dokazování. S těmito závěry krajského soudu se Nejvyšší správní soud ztotožňuje.

pokračování

[29] Kasační důvod ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. tedy není dán.

[30] Stěžovatelka tvrdí, že také žalovaný zatížil správní řízení vadou, jelikož neprovedl výše specifikované důkazy (tj. znalecký posudek Ing. Pantůčka, výslech tohoto znalce, znalecký posudek Ing. Táborského a vyjádření projektanta ze dne 27. 7. 2019) a krajský soud měl pro tuto důvodně vytýkanou vadu rozhodnutí žalovaného zrušit [kasační důvod ve smyslu § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s.]. K tomu Nejvyšší správní soud uvádí, že znalecký posudek Ing. Pantůčka byl žalovaným jako důkaz proveden, což konstatoval také krajský soud. Znalecký posudek Ing. Táborského stěžovatelka předložila až v řízení u krajského soudu; ve správním řízení žalovaného pouze ve čtvrtém doplnění odvolání informovala, že vypracování tohoto znaleckého posudku objednala a že jej „*v krátkém časovém horizontu*“ doloží. Nejvyšší správní soud se ztotožňuje se závěrem krajského soudu, dle něhož je výklad pojmu *celkový instalovaný výkon* otázkou právní, jejíž zodpovězení nepřísluší znalci. Neprovedení důkazu znaleckým posudkem Ing. Táborského a výslechem Ing. Pantůčka tudíž není vadou, která by mohla mít vliv na zákonnost rozhodnutí žalovaného, a pro kterou by měl krajský soud rozhodnutí žalovaného zrušit.

[31] Nejvyšší správní soud souhlasí rovněž se závěrem krajského soudu, že ve správním řízení nebylo nezbytné provést k důkazu vyjádření projektanta, jelikož žalovaný dostatečně zjistil skutkový stav z ostatních listin obsažených ve spise. Právě dostatečné zjištění skutkového stavu z jiných podkladů bylo rozhodující pro závěr krajského soudu o nadbytečnosti provedení tohoto důkazu. Skutečnost, že projektant (společnost JEKU, s.r.o.) je se stěžovatelkou propojen totožnou osobou jednatele, krajský soud dodal jen pro dokreslení situace. Ani tato kasační námitka tak není důvodná.

[32] Dále stěžovatelka namítá, že na nyní posuzovanou věc nelze aplikovat závěry rozsudku ve věci *STAMCOM*. Současně tvrdí, že závěry tohoto rozsudku jsou nesprávné a krajský soud se od nich měl odchýlit [kasační důvod ve smyslu § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.]. Předně Nejvyšší správní soud konstatuje, že skutkové okolnosti judikovaného a nyní projednávaného případu jsou obdobné. Tehdejší stěžovatelce byla udělena licence na výrobu elektřiny v prosinci 2009, stejně jako tomu bylo v nynější věci. V řízení ve věci *STAMCOM* činil dle licence celkový instalovaný výkon 101 kW, přičemž při kontrole bylo zjištěno, že po udělení licence tehdejší stěžovatelka bez změny licence navýšila tento výkon na 115,92 kW. Nyní posuzovaná věc se liší pouze v tom, že k překročení limitu stanoveného licencí mělo dojít již při uvedení výroby do provozu a nikoli až jejím dodatečným rozšířením (jako tomu bylo ve věci judikované).

[33] Nejvyšší správní soud v rozsudku ve věci *STAMCOM* dospěl k závěru, že *celkový instalovaný výkon* je součet hodnot instalovaných výkonů výrobních jednotek, tj. prostý aritmetický součet štičkových výkonů instalovaných solárních panelů. Se stěžovatelkou lze souhlasit, že zdejší soud v citovaném rozsudku interpretoval pojem *celkového instalovaného výkonu* ve smyslu § 30a energetického zákona, který byl do tohoto zákona vložen až s účinností od 18. 8. 2011 (tedy po vydání rozhodnutí o udělení licence stěžovatelce). Energetický zákon nicméně obsahoval totožnou definici

pojmu *celkový instalovaný výkon* již dříve, a to v § 33 odst. 1 tohoto zákona, účinném do 3. 7. 2009, jenž stanovil, že *za celkový instalovaný elektrický výkon se považuje součet hodnot instalovaných výkonů výrobních jednotek v místě připojení do elektrizační soustavy*. Nejvyšší správní soud dodává, že § 30a energetického zákona, ani dříve účinný § 33 téhož zákona se netýkají udělování licence k výrobě elektřiny, ale procesu výstavby výroben elektřiny. Zákon sice ve vztahu k licenci k výrobě elektřiny pojem *celkový instalovaný výkon* přímo neužívá, přesto je však tento zákonem upravený pojem relevantní i pro licenci z důvodů uvedených níže.

[34] Nejvyšší správní soud v rozsudku ve věci *STAMCOM* vycházel z definice tohoto pojmu zakotvené v § 30a energetického zákona. Jím provedený výklad nelze považovat za nesprávný jen proto, že v době udělení licence (jak v nyní posuzované věci, tak ve věci *STAMCOM* a ve věci *SE - SOLAR*) ještě nebyl § 30a energetického zákona účinný. Pojem *celkový instalovaný výkon* definoval dříve § 33 odst. 1 energetického zákona (s účinností od 30. 12. 2004 do 3. 7. 2009), a to totožně, jako to nyní činí § 30a téhož zákona. Je tedy patrné, že význam pojmu *celkový instalovaný výkon* se nezměnil a byl totožný i v okamžiku udělení licence stěžovateli. Ostatně již ze samotného slovního znění daného pojmu je zřejmé, že při určení *celkového instalovaného výkonu* se nemají zohledňovat případné ztráty způsobené provozními podmínkami či jinými okolnostmi, ale že je pro jeho určení relevantní právě výkon **instalovaný**, tj. součet maximálních výkonů instalovaných jednotek, kterého by (za ideálních podmínek) tyto jednotky mohly dosahovat.

[35] Pokud zákon určitý pojem definuje, není již nutné, aby takovou legální definici výslovně vztáhnul i k určitému institutu (zde k licenci na výrobu elektrické energie). Zákonem určený obsah pojmu se uplatní bez dalšího vždy tam, kde zákon či správní rozhodnutí vydané dle téhož zákona stejný pojem užívá. Jinak řečeno, konzistentně užívané, zákonem definované pojmy, mají vždy (konzistentně) shodný význam; k tomu není třeba dalších výslovných pravidel v zákoně. Jak konstatoval Ústavní soud již v nálezu ze dne 31. 7. 1996, sp. zn. III. ÚS 124/96 (citované rozhodnutí je dostupné na <https://nalus.usoud.cz>), „[j]ednotnost právního řádu je v rovině právního jazyka kromě jiného spjata s konstantností významů přisuzovaných jazykovým výrazům, tj. s vyloučením polysémie a homonymie. Výjimkou je pouze rozlišování samotným zákonodárcem, a to explicitně formou legální definice nebo implicitně, tzn. když je odlišnost významů přisuzovaných jednomu výrazu zřejmá z kontextu. Pakliže tedy právní předpis obsahuje legální definici pojmu, omezující její použití pouze pro účely daného předpisu, plyne z toho nutnost odlišení ve vztahu k významu stejného pojmu, obsaženého v jiných předpisech.“ Jestliže je dle citovaného nálezu Ústavního soudu možné a žádoucí přisuzovat totožným pojmům totožný význam napříč právními předpisy, tím spíše je tomu tak při výkladu pojmu užitého ve více ustanoveních jednoho právního předpisu, resp. v rozhodnutích vycházejících z různých ustanovení téhož právního předpisu. V posuzované věci nenastala ani žádná z výjimek předvídaných citovaným nálezem Ústavního soudu. Zákonodárce neomezil užití legální definice *celkového instalovaného výkonu* jen pro účely udělování autorizace k výstavbě výroben elektřiny a ani z kontextu nevyplývá, že by tento pojem měl být v souvislosti s udělováním licencí k výrobě elektřiny vykládán odlišně.

pokračování

[36] Pro úplnost zdejší soud dodává, že energetický zákon obsahoval legální definici pojmu *celkový instalovaný výkon* v období od 30. 12. 2004 do 3. 7. 2009 a následně od 18. 8. 2011 do nyní. Stěžovatelce byla licence udělena dne 21. 12. 2009, tedy v době, kdy energetický zákon *celkový instalovaný výkon* nedefinoval. Ani tato skutečnost však nemá vliv na správnost závěrů rozsudků ve věci *STAMCOM* a ve věci *SE - SOLAR* a na možnost jejich aplikace na nyní posuzovanou věc. Pojem *celkový instalovaný výkon* je užíván konzistentně a jeho význam se nezměnil. To je patrné mimo jiné z totožné legální definice tohoto pojmu, která se (přestože po určitou dobu nebyla v energetickém zákoně zakotvena) od roku 2004 nezměnila a přisuzuje tomuto pojmu stále tentýž význam.

[37] Nejvyšší správní soud se neztotožňuje ani s námitkou, že výklad pojmu *celkový instalovaný výkon* je v rozporu s jeho technickým chápáním. Jak uvedl zdejší soud již v rozsudku ve věci *STAMCOM*, energetické předpisy používají např. také pojem *dosažitelný výkon*, který, na rozdíl od *instalovaného výkonu*, zohledňuje provozní podmínky a jimi způsobené ztráty. Výše uvedený výklad *celkového instalovaného výkonu* tedy odpovídá také jeho technickému chápání s ohledem na jiné v energetice využívané druhy výkonů. Nejvyšší správní soud tudíž neshledává důvod pro odchýlení se od závěrů rozsudku ve věci *STAMCOM*.

[38] Také v rozsudku ve věci *SE - SOLAR* se Nejvyšší správní soud se závěry rozsudku ve věci *STAMCOM* ztotožnil. Nicméně pouze s ohledem na **obsah konkrétního rozhodnutí ERÚ** vydaného přímo ve vztahu ke konkrétní provozovně tehdejší žalobkyně konstatoval, že na rozhodnutí o udělení licence v jím posuzované věci byla uvedena hodnota výkonu výroby na straně střídavé (viz odstavec 17 citovaného rozsudku).

[39] Nejvyšší správní soud nesouhlasí s tvrzením stěžovatelky, že pro rozhodnutí ve věci *SE - SOLAR* nebylo rozhodující vydání dřívějšího rozhodnutí ERÚ vůči tehdejší žalobkyni, ale to, že byl výklad pojmu *celkový instalovaný výkon* nejednoznačný. Kasační soud sice v odstavci 18 rozsudku ve věci *SE - SOLAR* konstatoval, že v jím řešené věci „*nastalá situace byla způsobena toliko tím, že žalobkyně měla de facto prospěch z tehdejší nejednoznačnosti výkladu pojmu 'celkový instalovaný výkon'.* Tuto situaci je nutno odlišit například od situace, kdy provozovatel FVE po vydání licence fakticky rozšíří výkon výroby bez změny licence a snaží se tuto změnu podřadit pod jiný, širší výklad pojmu 'celkový instalovaný výkon' (tak tomu bylo právě v případě, posuzovaném ve shora citovaném rozsudku č. j. 4 As 137/2017 - 41).“ Zmíněný „*prospěch z tehdejší nejednoznačnosti výkladu pojmu celkový instalovaný výkon*“ nicméně Nejvyšší správní soud vztahoval právě ke konkrétnímu rozhodnutí ERÚ. Spatřoval jej totiž v tom, že ERÚ (v jiném řízení) v důsledku této nejednoznačnosti rozhodl, že hodnota celkového instalovaného výkonu uvedeného v licenci tehdejší žalobkyně je hodnotou na straně střídavé. Právě tyto specifické skutkové okolnosti pak vedly Nejvyšší správní soud k tomu, že se v tehdy projednávané odchýlil od závěrů rozsudku ve věci *STAMCOM*, jejichž obecnou platnost však jinak plně aproboval.

[40] V nynější věci naopak došlo k obdobné situaci jako ve věci *STAMCOM*. Z obsahu správního spisu (zejména z vyjádření projektanta) vyplývá, že stěžovatelka měla

v úmyslu instalovat 2 286 kusů solárních panelů s výkonem po 0,22 kW tak, aby celkový instalovaný výkon (tak, jak jej interpretoval zdejší soud v rozsudcích ve věci *STAMCOM* a ve věci *SE - SOLAR*) činil 503 kW. Jelikož tyto typy solárních panelů nebyly k dispozici, přistoupila stěžovatelka k instalaci panelů s jednotkovým instalovaným výkonem vyšším: 2 208 kusů panelů s výkonem po 0,23 kW a 96 kusů panelů o výkonu 0,225 kW. Celkový instalovaný výkon v důsledku toho ve skutečnosti činil 529,44 kW. Stěžovatelka tedy rozšířila výkon výroby oproti původnímu plánu a v rozporu s hodnotou celkového instalovaného výkonu dle udělené licence. Tuto změnu se nyní snaží „zhojit“ tím, že pléduje za nedůvodně širší výklad pojmu *celkový instalovaný výkon*. Nejvyšší správní soud dodává, že není rozhodné, zda k rozšíření výkonu došlo ještě před udělením licence (aniž by stěžovatelka tuto změnu ohlásila dle § 7 odst. 9 energetického zákona) nebo po jejím udělení.

[41] Krajský soud se v napadeném rozsudku v souladu s výše zmíněnou judikaturou Nejvyššího správního soudu zabýval skutkovými okolnostmi projednávané věci, přičemž velmi podrobně zrekapituloval obsah podkladů, z nichž vycházel, závěry z nich vyplývající a také vývoj výstavby výroby elektřiny, včetně změny počtu a typu solárních panelů, k níž stěžovatelka přistoupila (viz zejména odstavce 60 až 68 napadeného rozsudku). Zdůraznil, že dle zprávy o revizi elektrického zařízení ze dne 30. 10. 2009 je hodnota výkonu výroby stěžovatelky „502,9 kWp/DC“; zkratka „DC“ znamená stejnosměrný proud (z anglického *direct current*). Dle krajského soudu je tudíž zřejmé, že ve zprávě o revizi byla hodnota výkonu uváděna jako hodnota na straně stejnosměrné. Totožná hodnota (po zaokrouhlení na 503 kW, resp. 0,503 MW) pak byla uváděna v dalších dokumentech doložených stěžovatelkou k žádosti o udělení licence a následně také v samotném rozhodnutí o udělení licence. Krajský soud měl tudíž za prokázané, že se jedná o hodnotu na straně stejnosměrné. S těmito závěry se Nejvyšší správní soud ztotožňuje a kasační námitku napadající aplikaci závěrů rozsudku ve věci *STAMCOM* na nyní posuzovanou věc neshledává důvodnou.

[42] Dle stěžovatelky je dále nesprávný způsob výpočtu neoprávněného majetkového prospěchu. Závěry rozsudku ve věci *STAMCOM* týkající se výpočtu neoprávněného majetkového prospěchu podle stěžovatelky nelze v posuzované věci aplikovat, jelikož tehdejší stěžovatelka uplatňovala podporu formou tzv. zeleného bonusu, který se, na rozdíl od podpory formou výkupních cen, uplatňuje i na elektřinu nedodanou do distribuční soustavy. K tomu Nejvyšší správní soud uvádí, že krajský soud zvážil i skutečnost, že do distribuční sítě nemohlo být dodáno více elektřiny, než jaké umožňuje kapacita střídačů (tj. 480 kW). Dospěl však k závěru, že kapacita střídačů nebyla naplno využita, jelikož solární panely nedosahovaly maximálního možného (tj. celkového instalovaného) výkonu. Na výrobě elektřiny, která byla dodána do distribuční sítě, se tudíž podílely i solární panely instalované nad rámec licence (viz odstavec 75 napadeného rozsudku). To, že instalované solární panely nedosahovaly maximálního možného výkonu, tj. že nebyl celkový instalovaný výkon naplno využit, vyplývá také z protokolu o výsledku kontroly (č. l. 12 správního spisu, č. j. SEI-2903/2019/42.101-12/4200902719). V posuzované věci jsou tak aplikovatelné závěry rozsudku ve věci *STAMCOM* týkající se výpočtu neoprávněného majetkového prospěchu, jelikož z obsahu správního spisu a napadeného rozsudku vyplývá, že elektřina vyrobená solárními panely instalovanými nad rámec licence byla rovněž

pokračování

dodána do distribuční soustavy. Kasační soud tak souhlasí se závěry krajského soudu a kasační námitku neshledává důvodnou.

[43] Nejvyšší správní soud se dále zabýval námitkou nedostatečného odůvodnění výše uložené sankce. Jak uvedl již krajský soud, odůvodnění rozhodnutí žalovaného i územního inspektorátu jsou v části týkající se výše sankce poměrně obecné. Z rozhodnutí územního inspektorátu nicméně vyplývá, že zohlednil zejména rozsah stěžovatelčina jednání a jednoznačnost zjištění, která jsou konkrétně specifikována v předchozí části odůvodnění jeho rozhodnutí. Dále konstatoval, že pokuta byla stanovena v dolním pásmu zákonné sazby. Žalovaný ve svém rozhodnutí dodal, že výše sankce musí být stanovena tak, aby naplňovala represivní, sankční i preventivní funkci. I přes obecnost odůvodnění je zřejmé, že správní orgány zohlednily skutkové okolnosti věci, přihlédly k rozsahu stěžovatelčina jednání a k jednoznačnosti skutkových zjištění. Současně z rozhodnutí územního inspektorátu, jakož i z rozhodnutí žalovaného, vyplývá, že správní orgány neshledaly polehčující či přitěžující okolnosti, k nimž by měly přihlédnout. Nejvyšší správní soud dodává, že stěžovatelce mohla být dle § 16 odst. 4 písm. b) zákona o cenách uložena pokuta do výše 1 000 000 Kč a jí uložená sankce (472 952,12 Kč) se tak pohybuje v dolní polovině zákonné sazby. Na odůvodnění sankce uložené v dolní polovině zákonné sazby přitom lze mít nižší požadavky než na odůvodnění sankce uložené při horní hranici zákonné sazby (srov. Rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 4. 2021, č. j. 9 As 307/2020 - 38). Ani tato kasační námitka tedy není důvodná.

[44] Stěžovatelka dále namítá, že uložená pokuta je nepřiměřená. Dle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu se ukládání sankcí za přestupky děje ve sféře správního uvážení (tzv. diskreční pravomoc správního orgánu). Obecně platí, že podrobit užití správního uvážení soudnímu přezkumu lze jen v rozsahu posouzení, nepřekročil-li správní orgán zákonem stanovené meze tohoto uvážení, nevybočil-li z nich nebo uvážení nezneužil (otázka zákonnosti rozhodnutí). Nahrazení správního uvážení, při kterém nedošlo k některému ze zmiňovaných excesů (tj. aplikací správního uvážení nedošlo k porušení zákona), uvážením soudcovským je pak možné pouze pokud správní soud rozhoduje o moderaci sankce podle § 78 odst. 2 s. ř. s., tj. v oblasti správního trestání (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 4. 2012, č. j. 1 Afs 1/2012 - 36, č. 2671/2012 Sb. NSS). Krajský soud uvedl, jaké skutečnosti zohlednil při posouzení, zda správní orgány nepřekročily meze správního uvážení, nevybočily z nich či správní uvážení nezneužily. Rovněž vyložil, z jakých důvodů dospěl k závěru o přiměřenosti uložené pokuty, tedy proč nevyhověl ani návrhu na moderaci uložené sankce.

[45] Krajským soudem předestřené důvody jsou srozumitelné, logické a vycházejí ze skutkových zjištění vyplývajících ze soudního a správního spisu, a to včetně jeho úvah o skutečném výkonu výroby elektřiny a o skutečnostech vyplývajících z vyjádření projektanta, které stěžovatelka zpochybňuje. Úvahy, dle nichž nebyly naplno využity instalované solární panely ani střídače, odpovídají mimo jiné výpočtům územního inspektorátu uvedeným v protokolu o výsledku kontroly a jeho příloze, jak bylo blíže popsáno již výše v tomto rozsudku. Lze souhlasit také s tím, že stěžovatelka i projektant od počátku při výpočtu výkonu výroby elektřiny zohledňovali špičkové výkony

solárních panelů. Nejvyšší správní soud tak ani tuto kasační námitku neshledává důvodnou.

[46] Vzhledem k tomu, že Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost nedůvodnou, zamítl ji za podmínek vyplývajících z § 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s.

[47] O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud na základě § 60 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatelka neměla ve věci úspěch, proto jí právo na náhradu nákladů nenáleží. Toto právo by měl procesně úspěšný žalovaný, kterému však v řízení o kasační stížnosti nevznikly žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti. Nejvyšší správní soud proto rozhodl tak, že se žádnému z účastníků nepřiznává náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 28. března 2024

JUDr. Tomáš Rychlý
předseda senátu